

Čís. 10102.

Okolnost, že trestní řízení proti odpůrcům ohrožené strany, zahájené pro trestný čin, tvořící základ náhradního nároku prozatímním opatřením zajišťovaného, není ještě skončeno a že škoda není v trestním řízení zjištěna, není velmi důležitým důvodem (§ 128, druhý odstavec, c. ř. s., § 78 ex. ř.), pro který nemůže žaloba k uplatnění nároku na náhradu škody býti podána ve lhůtě stanovené při povolení prozatímního opatření.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, R I 651/30).

Žalobce, jemuž bylo k zajištění nároku na náhradu škody povoleno prozatímní opatření, domáhal se prodloužení lhůty k podání žaloby o náhradu škody. Soud první stolice návrh zamítl a zrušil k návrhu odpůrců prozatímní opatření, ježto žaloba o náhradu škody nebyla podána ve stanovené lhůtě. Rekursní soud povolil prodloužení lhůty k podání žaloby o náhradu škody a zamítl návrh odpůrců, by bylo prozatímní opatření zrušeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, povolil napadeným usnesením prodloužení lhůty stanovené k podání žaloby, kterou by uplatněn byl nárok na náhradu škody, k jehož zajištění bylo prozatímní opatření povoleno, zároveň prodloužil dobu, na kterou nejdéle prozatímní opatření znělo, a zamítl v důsledku toho návrh odpůrců ohrožené strany na zrušení prozatímního opatření pro marné projití lhůty k podání žaloby. Rekursní soud uznal tak proto, že shledal, že trestní řízení proti odpůrcům ohrožené strany zahájené pro krádež (pro účastenství na krádeži), tvořící základ náhradního nároku, prozatímním opatřením zajišťovaného, není ještě skončeno a že škoda není v trestním řízení zjištěna. To podle názoru rekursního soudu jest velmi důležitým důvodem (§ 128 druhý odstavec c. ř. s., § 78 ex. ř.), pro který nemohla žaloba k uplatnění nároku na náhradu škody býti ve lhůtě stanovené při povolení prozatímního opatření podána a který opodstatňuje prodloužení i této lhůty i doby trvání prozatímního opatření, a lhůty ty prodloužil, následkem čehož návrh na zrušení prozatímního opatření zamítl. Leč s názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Skončení trestního řízení a zjištění škody v tomto řízení není předpokladem podání žaloby a zahájení sporu o náhradu škody z trestného činu. To plyne z ustanovení § 191 c. ř. s., podle něhož trestní řízení může býti po případě jen důvodem k přerušení sporu. V projednávaném případě bylo tím méně důvodu k sečkávání s podáním žaloby až do skončení trestního řízení, ana ohrožená strana měla podklad k žalobě, soudíc podle jejího trestního oznámení, jež sama označuje za zevrubné a důkladné. Nelze se spoléhat na odsouzení obviněných v trestním řízení, neboť mimo jiné možno i to,

že nárok ohrožené strany bude odkázán na pořad práva soukromého. Okolnost, že nárok ohrožené strany dochází v trestním řízení osvědčení, nepadá na váhu, ježto nejde o povolení prozatímního opatření. Podle toho nelze ohrožené straně přiznati velmi důležitou příčinu, pro kterou nemohla včas podati žalobu k ospravedlnění prozatímního opatření, a není, pokud se týče nebylo důvodu, prodloužení lhůtu k podání žaloby. V tom směru bylo usnesení prvního soudu na dovolací rekurs odpůrců ohrožené strany obnoviti. Ježto lhůta k podání žaloby není prodloužena a žaloba ve lhůtě vnesena nebyla, jest tím prozatímní opatření zrušeno a bylo k návrhu odpůrce ohrožené strany vysloviti tento následek, zrušení prozatímního opatření, jak učinil první soud. Tím, že pro nepodání žaloby včas jest prozatímní opatření zrušeno a netrvá, odpadá prodloužení doby, na kterou nejdéle bylo trvání prozatímního opatření povoleno. K dovolacímu rekursu bylo se tedy usnésti, jak se stalo.

Čís. 10103.

Proti usnesení úpadkového komisaře, že se peníze, před vyhlášením úpadku zabavené v exekuční věci proti úpadci uvolní ve prospěch úpadkové podstaty a že po právoplatnosti tohoto usnesení budou vydány správci úpadkové podstaty, jde rekurs na vrchní soud. Byl-li rekurs podán na krajský soud jako soud úpadkový, bylo na něm, by postupoval podle § 44 j. n. (§ 172 konk. ř.).

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, R I 666/30).

Úpadkový komisař vydal usnesení, že 2.000 Kč, zabavených v exekuční věci před vyhlášením úpadku na dlužníkovu jmění, bude vydáno správci úpadkové podstaty ve prospěch podstaty. **Důvody:** V exekuční věci bylo dne 7. ledna 1930 zabaveno 2.000 Kč. Usnesením ze dne 27. ledna 1930 bylo prodejové řízení v exekuční věci zastaveno a právo zástavní, ježto ho bylo nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení ve smyslu § 12 vyr. ř. zaniklo. Vydávají se proto tyto peníze správci podstaty ve prospěch úpadkové podstaty. Do tohoto usnesení podal vymáhající věřitel rekurs na **k r a j s k ý s o u d** (úpadkový soud), jenž rekurs odmítl. **Důvody:** Stížnost napadá usnesení úpadkového komisaře. Podle § 176 druhý odstavec konk. ř. lze opatření a rozhodnutí úpadkového komisaře napadati rekurem k vrchnímu soudu, pokud úpadkový řád neustanovuje jinak. Případu, ve kterém by měl býti podán rekurs k úpadkovému soudu, tu není. Jelikož stížnost byla podána ke krajskému soudu (úpadkovému soudu), tudíž k soudu nepřislušnému pro stížnost proti rozhodnutí úpadkového komisaře, bylo stížnost odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro nějž rekurs odmítl, o něm dále jednal.